

Una de les il·lustracions de Manu Larcenet de l'àlbum 'Vida de perros'. MANU LARCENET / NORMA EDITORIAL

Horitzons surrealistes

Còmic

Vida de perros

Manu Larcenet

Norma Editorial, Barcelona, 2006

Josep Gálvez

El vessant humorístic de l'obra de l'autor francès Manu Larcenet es desenvolupa majoritàriament en el terreny de la paròdia, cultivada sota la clau de l'absurd, sobre referències culturals i socials contemporànies. El tractament que té com a component bàsic una ironia de caràcter juganer,

però on sovintegen càrregues de profunditat, actua sobre els mites actuals i subverteix inevitablement tant la seva imatge com els valors que representen. Ara bé, l'element més distintiu del seu estil satíric és la capacitat de fer aflorar l'absurd que conté la nostra apreciació de la realitat, aquella que acceptem i donem per vàlida en les nostres relacions socials.

En les seves historietes conviuen amb perfecta naturalitat la lògica dominant i la seva transgressió. A *Vida de perros*, aquesta mecànica narrativa de la simbiosi de contraris funci-

ona un cop més per desenvolupar un relat que barreja la burla fàcil amb la reflexió dolorosa o, més ben dit, que disfressa aquesta amb les formes d'aquella. Dos elements irreals: un gos vagabund que parla i Sigmund Freud viatjant pel Far West són els eixos de coordenades d'aquest especial espai de ficció.

La figura del fundador de la psicoanàlisi cavalcant sobre un ase i acompanyat pel seu ajudant Igor muntat en bicicleta és la base de la paròdia més usual, amb jocs de paraules i de situacions, sobre conceptes de la seva

teoria i sobre la seva pràctica. Però la seva ubicació en aquest escenari genera una distorsió que permet el distanciament alhora que es converteix en mirall de formador tant pel que fa al mite de l'Oest com al de Freud. A més a més, el gos, tan irreal com representatiu, exerceix un paper de contrapunt respecte al concepte de llibertat, tan lligat a la simbologia nord-americana, com als intents d'explicar el món exclusivament al voltant dels humans. Tot plegat és un exercici d'humilitat de la racionalitat que s'enforteix tot rient-se d'ella mateixa.

Fotografia sense filtres

Exposicions

Visa pour l'image

Diversos autors

Perpinyà

Eduard Molner

“No crec que porti la meva càmera per fer fotos. Més aviat és un nino que em dona seguretat”. Al *Visa pour l'image* d'enguany a Perpinyà, la retrospectiva sobre Elliott Erwitt –l'autor de la frase– ha estat portada dels fullets i una mostra del millor que s'hi podia veure: humor, ironia, casualitat. Al festival hi havia 30 exposicions, de les quals, en una escapada matinal des

Una de les peces de la retrospectiva d'Erwitt

de Girona o Barcelona, en podem veure 6, 7 o 8, si ens hi esforcem. Aquest any els catalans arribats del sud predominaven entre els visitants de cap de setmana.

Se celebrava una divuitena edició que confirma la capital de la Catalunya Nord com la referència internacional del sector; la cita anual per provar-se col·legues, fer contactes i obtenir el reconeixement de la professió.

Vaig triar també de veure les imatges d'Henri Huet, desaparegut a Laos el 1971: *El metge militar Thomas Cole, ferit i amb el cap embenat, embena el cap del sergent Harrison Poll*, portada de *Life* el 1966. I el treball de Marie Laure de Decker, sobre el Txad, sobre Xile: dues fotografies de la mateixa dona manifestant-se contra Pinochet en dos aniversaris del cop d'Estat distanciats per 15 anys, la mateixa expressió,

el mateix gest, probablement el mateix crit el 1983 i el 1998.

Esmento de passada la feina de Todd Heisler, que va seguir durant un any el major Steve Beck, encarregat de donar la notícia de la mort dels soldats nord-americans a l'Irak a les seves famílies i d'oficiar-ne els funerals, un reportatge que semblava extret de la novel·la d'Irving A *Prayer for Owen Meany*.

Perpinyà és l'oportunitat de veure el treball del fotògraf sense el filtre dels mitjans, on normalment en veiem només una selecció, on la fotografia il·lustra un article i l'escriptura mediatitza la imatge. Marqueu el calendari per a l'any vinent.

Viatjar a la lluna de Molly

Infantil i juvenil

Molly Moon viatja a través del temps

Georgia Byng

Traducció de Josep Sampere

Il·lustració de David Roberts

Editorial Cruïlla, Barcelona, 2006

A partir de 10 anys

Andreu Sotorra

www.andreusotorra.com

Què li passa a la trilogia de Molly Moon? Que el primer s'aguantava.

Que el segon va mantenir algunes expectatives. I que el tercer acaba fatigant fins i tot els lectors més fans. La trilogia va debutar amb *L'increïble llibre d'hipnotisme*. I ho va fer en un moment que Harry Potter havia obert el filó de la màgia.

Molly Moon és una de les moltes competidores del noi de les escobres. Fins i tot alguns lectors es pensaven que n'era una rèplica. Però de seguida van saber que no és el mateix tenir poders màgics que fer hipnotisme, un do amb el qual es poden aconseguir tants o més capritxets que volant en escombra. Per tant, la cosa de la Moon va arrencar amb bon peu. A més, l'edició es va empescar el cartoné amb lluentons perquè els llibres també entren per la vista.

A la segona part, Molly Moon va passar d'òrfena a

descobrir els pares i estava disposada a aturar el món. La noia té un amic de sempre, en Rocky, i una gossa, la Petula. Ingredient de colla, doncs, que tanta fortuna acostuma a fer en els més joves, però que trontolla quan avança cap a lectors preadolescents. I aquí és on el tercer llibre cau de les mans dels lectors que han crescut i, contràriament amb el que passa amb Harry Potter, Molly Moon no ha evolucionat en edat com ells.

Aquest és un dels llasts de la sèrie. Fins al punt que el tercer llibre té un defecte insalvable: l'ensopiment. Un ensopiment que es vol superar a la cua de les 350 pàgines amb un final més o menys expectant. Fa la impressió que a l'autora no li interessa tant mantenir lectors fidels com guanyar-ne de nous, d'una mateixa franja d'edat, en cadascun dels tres llibres.

Molly Moon semblava una sèrie que no calia que fos lleugera sencera. Per això l'autora recorda la biografia del seu personatge a les primeres deu pàgines del tercer volum. Però fins i tot aquesta independència es perd en el tercer i la lectura dels dos anteriors es fa gairebé obligatòria. Malgrat els aires orientals del contingut d'aquest tercer llibre, la fugida endavant en el temps de Molly Moon pot fer estavellar el mite.

S'han tornat bojós!

Elena O'Callaghan. Il·lustracions d'Àfrica Fanlo. Editorial La Galera Barcelona, 2006. A partir de 5 anys

El molts dubtes i neguits que pot tenir una criatura davant l'arribada d'un germà a casa es destil·len en aquest àlbum il·lustrat amb làmines de poc text que requereixen la lectura interpretativa d'un adult.

Amanda Xocolata

Bernard Friot. Traducció d'Elena Martín. Il·lustracions d'Anne Herbauts. Editorial Baula, Barcelona, 2006. A partir de 5 anys

Viure en un obrador xocolater i no caure en la temptació és incomprendible. Qui vol pastanagues, carn rostida i amandada en comptes d'un assortiment de dolçor?

Tim, nas de pallaso

Anna Cabeza. Il·lustracions de Jordi Sempere. Edebé, Barcelona, 2006. A partir de 10 anys

El regal d'una caps de sorpreses de l'avia fa que el petit protagonista del conte hi trobi un tal senyor Motxu, relacionat amb el pal de fregar. Però on hi hagi un nas de pallaso, no hi ha motxu que valgui.

